

mende som vel tænkeligt, været muligt at komme til Enighed med Ministeriet derom? Ikke at tale om de andre geistlige Love, Præstefaldelsesloven og Valgmenighedsloven! Hvorledes dee vil gaa med Fattigloven, kunne vi jo ikke vide, uden forsaavidt vi kunne se, hvorledes det andet Thing stiller sig til den, og jeg skal ikke negte, at af alle Reformforslagene er dette det eneste, som jeg siner nogen Mulighed for, at vi kunne faa nd i en nogenlunde antagelig Stikkelse, saa vidt man kan domme efter det andet Things Forhandlinger om dette Lovforslag. Komme vi til Skatte-lovene, er akkurat det Samme Tilfælde, som f. Ex. med de geistlige Love. Vi opnaa Intet til Trods for, at vi sige til Regjeringen: Maa vi faae Reformen i vort Skattevesen, saa ere vi villige til at give en Indkomstskattelov til Gjengjæld. Men, nei, den høitærede Finantsminister vil ikke. Vi have for saa Dage siden behandlet Toldlovsforslaget; Folkethinget har der givet tilkjende, hvad det vil betydelige Indskrænkninger i de Skatter, der opkræves gennem Tolden for derved at lette Fornødenhederne for en hel Del af Folket, navnlig de mindre Bemidlede. Men det har man ikke villet gaa ind paa, hvormod det Sele, vi have hørt, er, at man har stillet nogle Tusinde Nd, op, som man kalder Premier, hvorved man vil dæmpe hele den Bevægelse, der har reist sig i Folket, blandt Andet med Krav paa Skattelettelser. Jeg har allerede ved en tidligere Leilighed sagt, at dette kalder jeg, at give Stene for Brød, og jeg gjentager det her. Naar vi derimod sige: Vi ville betydelige Indskrænkninger i Toldsatserne paa alle de Postter, som vedrøre Artilleri, om hvilke man kan sige, at de ere bleve til Nødvendighedsartikler for Arbejderbefolkningen, hvad der vilde komme Alle til Gode, saa kunne vi ikke faae Regjeringen med os. Men nogle Smaaafflinger, som kastes ud i Grams til Svire og Benstre, og som hovedsagelig kun ville komme dem til Gode, der ikke trænge til det, taler man om i høie Toner, og mener, at det er Noget, man kan byde det danske Folk. Jeg kan ikke betragte dette paa denne Maade, som man gjør fra den anden Side, og jeg kan ikke give det min Anekjendelse. Følgelig maa jeg stille mig saaledes, som jeg nu gjør. Jeg tror ikke, at der er nogen Mulighed for, som et æret Medlem sagde, at Regjeringen vil forbedre sig. Jeg hørte nu vel, at det ærede Medlem derovre ved Døren, fra Svendborg Amts 2den Valgkreds, (S. Jensen) mente, for saa vidt jeg forstod ham, at hvis Regjeringen ikke slaar ind paa en anden Vej til Oktober, naar vi komme sammen igjen, vil han være villig til at være med til at gjøre, hvad vi nu staa i Begreb med at gjøre; men jeg vil indstændig vaade det ærede Medlem til at gaa med os nu i Aften. Det ærede Medlem har saa vidt jeg veed, været med til at stemme for Adressen (Lh. Nielsen: Ja, og for 18de November Forsætningen.) Min

ærede Nabo til Benstre siger, at det ærede Medlem derovre ogsaa stemte for 18de November Forsætningen. (Stemmer: Nei.) Maa, ja, det skal jeg ikke opholde mig ved, men i ethvert Tilfælde stemte de Herre for Adressen, og jeg tilstaar, at Enhver der har været med til at frembære Folkethingets Ansøgninger og Ønsker for Hs. Majestet Kongen, saaledes som vi gjorde det i den Adresse, som vi for saa Dage siden frembar for Thronen, bør ogsaa være med til at gjøre det, som vi nu her staa i Begreb med, nemlig at stemme imod Finantsloven. Som det er blevet sagt, ikke af Een men af Flere, ere disse to Ting i god Konsekvents med hinanden. Det er ganske vist, at Maaden hold er en Dyd, og det ærede Medlem haaber paa, at naar vi komme igjen til Oktober, skal det gaa bedre. Ja, det var jo vart, om det vilde ske, og hvis jeg delte det Haab, vilde jeg med Fornøielse gaa med ham, men der er Intet som helst, der tyder paa, at man kan vente noget Saadant, forsaavidt vi da til Oktober se det samme Ministerium som i Dag. Det forekommer mig altsaa, at hvad vi kunne gjøre i Dag, skulle vi ikke opsætte til i Morgen og endnu mindre til Oktober. Der gaar da et helt Aar længere hen. Og det feiler vist ikke, at det vil gaa det ærede Medlem som os, at, naar vi komme hjem efterat have siddet her et halvt Aar igjennem, vil man spørge os: Hvad have I udrettet, hvad have I faaet færdig? Vi have da ikke Andet at svare: Ja, med Andtagelse af nogle Vønningslove og en hel Del forøgede Udgifter have vi Intet som helst udrettet. Det er sørgelige Fruget at vende hjem med det ene Aar efter det Andet. Som det meget rigtig er bleven sagt af min ærede Nabo til Benstre, have vi faaet Taler nok, dem har der ingen Mangel været paa; men Resultatet af disse Taler er umaabelig tarveligt. At Folket er misfornøjet dermed, kan Ingen undre sig over. Om man nu skulde tænke, ligesom en vis Del af det danske Folk tænkte i 1865 og 1866 efter de sørgelige Begivenheder, der vare rullede hen over vort Fædreland, at det skulde gaa saaledes, at vi atter skulde seire, saa kan jeg ikke nære et saadant Haab; det tror jeg ikke vil ske. Jeg tror, som det er blevet antydet, at de Valg, der foregik den 20de September f. A., have Aarlig vist, at det Saar, man den Gang fik, er nogenlunde forvundet, og man har samlet sig saaledes sammen, at man er kommen til Klæhed om, hvad man i Fremtiden vil. Jeg beklager, at den høitærede Regjering ikke har set det Samme, havde den det, kan jeg ikke tro Andet, end at den vilde have stillet sig paa en anden Maade. Jeg kan sige den ærede Regjering, det er ikke mig om Personerne at gjøre (Udbrydelse); de Herre bagved mene det dog; men jeg kan forfikkre om, at det er mig aldeles ligegyldigt, hvilke Mænd der er Ministre i Danmark, naar jeg blot kan faae de Love gennemførte, som jeg sætter